

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Vniversis Archiepiscopis & Episcopis in Aquitania constitutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

vit, nunquam contentiens, & deposito habitu, recedendi licentiam obtinuit ab eisdem. Quare à nobis humiliter postulavit ut ei dignaremur super hoc contra æmulum suorum astutiam paterna sollicitudine præcavere. Nos igitur petitioni ejus paterno condescendentes affectu, præsentium vobis auctoritate mandamus quatinus si est ita, prædictum Clericum hujus occasionis obtentu non permittatis ab aliquibus molestari, eidem redditus suos, possessiones, & res alias cum integritate debita, si quas ea occasione inveneritis temerè occupatas, per censuram ecclesiasticam sublato appellationis obstaculo restitui facientes. Testes autem qui fuerint nominati &c. Nullis litteris &c. Quòd si non omnes, duo vestrum &c. Datum Viterbij VI. Non. Julij, anno decimo.

*ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
per Hispaniam & Guasconiam constitutis.*

*Epist. 78.
De adulterinis
insignis beati
Iacobi,*

Occurrere debet apostolica sedes præsumptionibus malignorum, & eorum excessus pastorali sollicitudine cohibere. Sanè ad audientiam apostolatus nostri pervenit quòd quidam in Hispania & Guasconia constituti adulterina insignia beati Iacobi, quæ conchæ dicuntur, in animarum suarum periculum cudere non verentur. Volentes igitur præsumptiones hujusmodi per vestræ discretionis prudentiam cohibere, fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatinus auctoritate nostra universis per vestras provincias constitutis sub excommunicationis pœna districtiùs inhibere curetis ne hujusmodi adulterina insignia, quod in suarum vergit periculum animarum, cudere aliqua temeritate præsumant. Datum Viterbij XIII. Kal. Julij, anno decimo.

*VNIVERSIS ARCHIEPISCOPIS
& Episcopis in Aquitania constitutis.*

*Epist. 79.
De litteris apo-
stolicis per
fraudem ob-
tentis,*

Infinuata nobis per venerabilem fratrem nostrum Episcopum Xanctonensem quorundam perversorum iniquitas animum nostrum non potuit non movere; qui nova lucrandi fraude reperta, contra nonnullos in vestris diocesis constitutos graves calumnias per litteras nostras exercent. Quidam enim, ut dicitur, super falsis querelis adversus eos quorum personas oderint, vel ambierint facultates, commissionum à nobis litteras impetrantes, in injurias jura convertunt,

dum illos tandiu fatigare compellunt sub prætextu justitiæ per easdem donec per injustitiam vel personas ad libitum fatigaverint vel extorserint pretium pro suscitati litigij cessione. De quibus siquidem unus, cum nequivisset quandam juvenculam conjugatam ad suæ libidinis inclinare consensum, repetens exenia quæ se illi misisse dicebat, eam citari fecit ad causam. Quæ sive de fraude timida, sive per virum ad judices accedere non permissa, non solum ipsa, verum etiam consanguinea quædam ejus, quæ noluerat esse adulterij mediatrix, & quidam alij, excommunicationis sententiam pertulerunt: quorum interim aliqui decedentes sepulturam ecclesiasticam nequiverunt aliquatenus obtinere, quanquam unus judicum à . Presbytero, qui conjugatam prædictam in mortis articulo constitutam ad penitentiam receperat, certam extorserit pecuniæ quantitatem. Præterea quendam sutorem pro sotularium filo quatuor denarios vix valente citari ad remotos judices procuravit & tandem excommunicationi supponi; qui etiam occasione sumpta quòd cujusdam burgenfis famulus eidem domini sui domum intrare volentis ostium obseraverat, post non modicum temporis, eodem famulo contrahere volente cum quadam, objecit quòd pro injuria sibi facta vinculo eum fecerat excommunicationis astringi; & tandem decem solidis pro tali contradictione receptis, dicens se judicum auctoritatem habere, ipse idem illum absolvit. Alia verò vice, cum ferè ducentos homines pro variis quæstionum figmentis à quodam Archipresbytero citari fecisset, demum eundem Archipresbyterum, eò quòd negliger fuisset mandatum apostolicum executus, coram eisdem judicibus impetivit, & ab ejus calumnia non nisi data redemptione quievit. Alius autem similiter à quodam sutore, imponens ei quòd suos parando calceos, eorum soles decurtarat, quindecim solidos extorsit. Qui profectò cum equum unum à quodam alio conduxisset, in certa pecuniæ summa illum satisfacere sibi compulit, eò quòd idem equus casualiter in aquam sub ipso corruens, ejus infusione suum pallium maledfecit. Sed & alius quidam pro manipulo caulium decem solidos recepit à quodam quem calumniatus fuerat super ipso. Quòdque recoli est indignum, quidam alius quendam juvenem citari fecit ad judices per tres dietas & ultra remotos, eò

quòd cum ipso ad publicas mulieres accedens, cum noluerit expectare, questus quòd ex ejus absentia rerum suarum dispendium incurrisset, cum illud summam unius denarij non excesserit; quem, ex eo quòd solus remanserat, dare pro symbolo est compulsus. Quæ nimirum & iis similia tanto licentiùs ab hujusmodi peccantur, quanto quidam iudicum damnabiliùs in iis eis participare dicuntur; qui citatis & loca non tuta quasi ex deliberatione præfigunt, & nonnunquam eisdem petitionariis cartulas suas tradunt sigillo proprio sigillatas, per quas excommunicandi & absolvendi tales sibi conferunt potestatem. Cum igitur hæc, si vera sunt, clausis non debeamus oculis pertransire, fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatinus veritate diligentius inquisita, litteras quas conspiceret in hanc fraudem per hujusmodi calumniatores obtentas, carere viribus decernatis, & revocato in statum debitum quicquid per eas inveneritis perperam attemptatum, illos ad restitutionem eorum quæ temerè per occasionem extorserunt appellatione remota cogentes, alias eis poenam talem infligere procuretis per quam & sua condignè puniatur iniquitas, & ceteri ab exemplo similibus arceantur. Contradictores, si quos inveneritis, vel rebelles per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescendo. Datum Viterbij V. Kal. Julij, anno decimo.

EPISCOPO TRECENSI
& A. Parisensi Archidiacono.

Ep. 80.
V. M. Abbatem ad custodiam Ecclesie Peronenfis re-
stituam.
Cap. Cùm ad
nostram, De
infra.

Cum ad nostram dudum audientiam pervenisset quòd in Ecclesia Peronenfis dignitas quædam, quæ custodia vulgariter appellatur, contra statuta Lateranensis Concilij per duos annos & amplius vacavisset, venerabili fratri nostro Turonensi Archiepiscopo, tunc Archidiacono Parisensi, & dilecto filio Decano sancti Quintini dedisse recolimus in præceptis ut si res taliter se haberet, cum ad nos ipsius dignitatis esset donatio devoluta, ipsi auctoritate nostra suffulti eam in suam custodiam assumentes, insinuant nobis per suas litteras veritatem; ut per eas certiores effecti, dignitatem ipsam personæ idoneæ conferremus. Ipsi verò tam Decanum & Capitulum quàm etiam Matthæum Abbatem Peronenfis Ecclesie, qui custodem etiam ejusdem Ecclesie se gerebat, peremptoriè citaverunt. Cùmque dictus Archiepiscopus, quia die

statuta interesse non poterat, per suas litteras excusasset, supradicti procurator Abbatis coram Decano comparuit memorato, proponens nostras litteras directas ad illos multiplici ratione suspectas, tum quia in salutatione ipsarum priùs positum fuerat nomen Archidiaconi quàm Decani, & notula quæ ad assignationem personæ litteras impetrantis solet apponi, non erat à tergo scripta, sed in margine potiùs litterarum; tum quia S. littera capitalis in hac dictione *salutem* nimis erat in longum à posteriori parte protensa; & quia in eisdem litteris adversarius vel accusator seu etiam denunciator non erat ex nomine designatus. quæ omnia obviare sedis apostolicæ consuetudini proponebat. Idem quoque procurator allegans quòd in eodem negotio erat ordine judiciario procedendum, dilationem cum instantia postulavit, ut dictus Abbas posset eidem causæ personaliter interesse; obstaculum appellationis obiciens, si eidem postulata dilatio negaretur. Dictus verò Decanus allegationes prædictas, tanquam supervacuas, vilipendens, dilatione penitus denegata, in suam curam assumpsit custodiam memoratam, idoneis provisionibus tam in exterioribus quàm in interioribus deputatis. Qui ut de veritate negotij nos posset reddere certiores, Decanum & quosdam Canonicos Peronenfis Ecclesie coëgit super ipso negotio veritati testimonium perhibere, quorum depositiones inclusas sub sigillo proprio ad nostram præsentiam destinavit. Nos igitur ejusdem Decani processum diligentius recensentes, licet exceptiones quasdam ab Abbatis prædicti procuratore propositas frivolas reputaverimus & inanes, quia tamen secundum legitimas sanctiones, etsi non cognitio, sed executio demandetur, oportet tamen de veritate precum inquiri, maximè cum illa clausula, videlicet *si res ita se habet*, litteris nostris esset inserta, processum ejusdem Decani, qui priùs custodiam in suam curam accepit quàm inquireret veritatem, duximus irritandum; discretionem vestræ per apostolica scripta mandantes quatinus Abbatem ipsum restituatis ad custodiam supradictam, cum constet ipsum contra formam mandati apostolici destitutum, ac deinde secundum ejusdem mandati tenorem procedere procuretis; illud nihilominus attendentes, ut nisi dictus Abbas rationabilem causam ostenderit quòd in eadem Ecclesia custodiam simul & abbatiam possit